

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể lại nội dung Bài ca nhà tranh bị gió thu phá của Đỗ Phủ bằng bài văn xuôi biểu cảm lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể lại nội dung Bài ca nhà tranh bị gió thu phá của Đỗ Phủ bằng bài văn xuôi biểu cảm lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình

Bài văn mẫu Kể lại nội dung Bài ca nhà tranh bị gió thu phá số 1

Tháng tám giữa thu, trời bắt đầu chuyển lạnh. Suốt mấy ngày, mây xám giăng giăng trên dãy núi trập trùng. Khung cảnh miền sơn cước mới ảm đạm, hiu quạnh làm sao! Căn nhà tranh ba gian vừa được dựng bên khe Càn Hoa của nhà thơ Đỗ Phủ trông giống như một chiếc tổ chim bám cheo leo trên vách đá. Từ ngày thôi làm quan, Đỗ Phủ đưa gia đình về đây ở ẩn, lánh xa chốn triều đình nhiều nhưong, thối nát, lạnh ít, dữ nhiều.

Suốt mấy năm trời, thi sĩ mắc bệnh mất ngủ không chỉ vì bệnh tật của bản thân và sự nghèo đói của gia đình mà còn vì lo lắng cho vận dân, vận nước. Lũ quan lại sâu mọt thi nhau đục khoét dân lành. Thượng bất chính, hạ tắc loạn. Ki cương phép nước đã tới hồi suy tàn. Thêm vào đó là cảnh vỡ đê xảy ra liên miên dẫn đến nạn đói khủng khiếp kéo dài, loạn lạc nổi lên khắp chốn. Những người có nhiệt tình, có tam huyết như Đỗ Phủ trước tình trạng đau lòng ấy, sao tránh khỏi buồn đau, khắc khoải đến bạc đầu?!

Sống trong cảnh đói không cơm, đau không thuốc, sức khỏe của nhà thơ yếu đi nhiều lắm. Nhìn vợ con nheo nhóc, ông tủi cho phận làm chồng, làm cha chưa trọn, nhưng tình thế xã hội rối ren đến mức này, biết phải làm sao?! Lực bất tòng tâm, ông đành ôm mối sầu hận trong lòng. Cũng may mà được bạn bè thương tình giúp đỡ, dựng cho mái tranh sơ sài để che sương che nắng qua ngày. Những tưởng được sống bình yên những năm cuối đời, vậy mà trời già tai ác vẫn muốn thử thách sức chịu đựng của con người khốn khổ đó.

Vào một buổi chiều, bỗng dung mây xám ùn ùn kéo tới, giông gió nổi lên cuộn cuộn, réo ù ù như xay lúa. Cây cối vật vã, ngã nghiêng, gãy cành, rụng lá. Con lốc xoáy dữ dội bứt tung mái tranh, ném đi muôn ngả. Nhiều tấm tranh bay tít sang tận bên kia sông, nằm bừa bãi khắp nơi. Có tấm treo tận ngọn cây cao trong rừng xa, có tấm rơi xuống nương sâu gần nhà.

Bất chấp sự ngăn cản, lũ trẻ trong thôn hòa nhau cướp giật những tấm tranh ngay trước mắt nhà thơ. Chúng cướp tranh chạy tuốt vào lũy tre đầu làng. Muốn đòi tranh lại nhưng hơi sức chẳng còn, không thể kêu gào, nhà thơ đành ảm ức chống gậy quay về, đứng run rẩy, ngậm ngùi trước căn nhà bị gió thu phá tan hoang.

Lát sau gió lặng, màn đêm ập xuống tối đen như mực. Buổi chiều, gió xoáy làm tóc mái tranh. Đến đêm, trời lại đổ mưa. Mưa rơi xối xả xuống ngôi nhà tóc mái như trút nước. Nhà dột khắp nơi, chẳng biết tránh vào đâu. Cả gia đình Đỗ Phủ nằm co quắp trong đống chăn đệm cũ rách, lạnh ngắt như đồng. Lũ trẻ đói bụng ngủ không yên giấc, lại đập nát thêm. Tình cảnh thật thương tâm!

Nhà thơ Đỗ Phủ thao thức, trần trọc suốt năm canh, chỉ mong trời mau sáng. Từ đó loạn lạc tới giờ, ông ít ngủ. Đêm nay, bao nhiêu nỗi khổ dồn dập ập đến: mái nhà bị gió thu phá nát, trống toang; mưa to khiến nền nhà sũng nước; chiếu chăn cũ rách không đủ ấm, trong đầu bao nỗi lo lắng, giày vò... Đúng là cảnh cơ hàn, khôn khó. Vậy mà Đỗ Phủ lo cho mình một phần, lo cho thiên hạ muôn phần. Ông hiểu rằng mình đã khổ, người khác còn khổ hơn. Đỗ Phủ cảm thấy đời mình thật bất hạnh nhưng cũng thấy hiểu nỗi khổ của người khác. Họ cũng giống như mình, đều đói rách tả tơi.

Trong cảnh bị mưa gió đập một cách tàn nhẫn, trái tim nhà thơ đau thắt không phải vì chuyện căn nhà bị gió thu tóc mái mà còn vì cảnh không nhà của bao kẻ sĩ nghèo trong thiên hạ. Từ hiện thực đau khổ tột cùng ấy đã vút lên ước mơ cao cả, chan chứa lòng vị tha. Ông thầm ước có được ngôi nhà rộng muôn ngàn gian, vững như bàn thạch trước gió mưa để có thể che chở cho tất cả những kẻ sĩ cùng những người nghèo khổ như ông: Than ôi! Bao giờ nhà ấy sừng sững dựng trước mắt, riêng lều ta nát, chịu chết rét cũng được! Lòng vị tha của Đỗ Phủ đã đạt đến mức xả thân, sẵn sàng hi sinh tất cả vì hạnh phúc chung. Ông chấp nhận nỗi khổ về mình, miễn sao mọi người thoát khỏi cảnh lâm than và được hạnh phúc. Ước mơ ấy tuy mang màu sắc ảo tưởng song rất cảm động vì nó bắt nguồn từ trái tim nhân ái của nhà thơ.

Tưởng tượng ra căn nhà rộng muôn ngàn gian, trong lòng Đỗ Phủ thoáng một chút vui. Ngoài kia, trời vẫn mưa không dứt và gió thu lạnh lẽo vẫn rít ù ù dọc khe núi vắng.

Bài văn mẫu Kể lại nội dung Bài ca nhà tranh bị gió thu phá số 2

Đỗ Phủ là ngòi bút thiên về hiện thực đầy đau khổ, bất hạnh của nhân dân mà qua đó ta thấy được phần nào cuộc sống của chính nhà thơ. Một trong những bài thơ tái hiện lại quang đời bất hạnh của ông là bài thơ Bài ca nhà tranh bị gió thu phá. Bài thơ như một câu chuyện kể lại chân thực về cuộc sống vất vả, tủi nhục khi căn nhà tranh của ông bị gió thu thổi tốc mái. Vào một đêm tháng tám, bão lốc ập đến, trời bỗng đổ mưa, kèm với nó là những âm thanh ghê rợn như tiếng thét gào của sấm và chớp, tiếng rít của gió. Mái nhà tranh nằm nép mình ven rừng dường như không còn chịu đựng được sức mạnh của trận cuồng phong, chỉ trong chốc lát mái tranh tung lên trời để lại căn nhà trống huếch, chóng hoác. Mái tranh bay lá tả khắp nơi, mảnh thì bay sang sông, rải khắp bờ, mảnh thì bay cao treo tót lên ngọn cây trong rừng xa. Mảnh thì bay ra ngoài nương. Để có được căn nhà đó, ông phải nhờ đến sự giúp đỡ của bạn bè, ngờ đâu ông được sống yên ổn khi tuổi đã già sức đã yếu, vậy mà chỉ sau vài tháng, trận bão lốc đã cướp đi sự bình yên hiếm hoi ấy. Hoàn cảnh của nhà thơ thật đáng thương.

Trong tình cảnh đó, ông rất cần sự động viên an ủi của bạn bè, láng giềng. Ấy vậy mà lũ trẻ trong thôn thấy Đỗ Phủ sức yếu đã tranh nhau chạy đến cướp những mảnh còn lại. Đọc những câu thơ này, ta có thể tưởng tượng ra hình ảnh một ông già quần áo xộc xệch, tay chống gậy, bất lực nhìn cảnh lũ trẻ cướp giật và bỏ chạy. Sức kiệt, mệt mỏi, chán nản ông chỉ biết đứng kêu gào nhìn theo lũ trẻ.

Nếu 8 câu thơ đầu nhà thơ nói đến cái rủi, cái đau về sự bạc bẽo vô tâm của bọn trẻ trước nỗi khổ, bất hạnh của ông thì ở khổ thơ thứ ba nhà thơ đưa ta trở về với căn nhà sau trận cuồng phong của ông. Một khung cảnh ảm đạm, khắp nơi đều đã ướt hết tất cả, chiếc giường của các con ông vẫn nằm cũng ướt sũng những nước, đầu giường cũng đã ướt mền chẳng còn chỗ để nằm. Cả nhà phải đắp chiếc chăn cũ lạnh cóng như sắt. Nhà thơ ngồi trong căn nhà rách nát trong lòng đau đớn xót xa, thương vợ con nheo nhóc, thương thân mình đến tận cuối đời vẫn vất vả đời nghèo.

Thế nhưng đến khổ thơ cuối cùng thì tính nhân đạo của ông thực sự đã hiện lên rất rõ. Trong ngôi nhà dột nát, đời nghèo ấy lẽ ra ông có quyền được mơ ước đến một cuộc sống no đủ hạnh phúc cho riêng mình, thế nhưng trong hoàn cảnh đó ông lại mơ đến một ngôi nhà rộng “muôn ngàn gian” không phải cho riêng ông mà là để “Che khắp thiên hạ kẻ sĩ nghèo đều hân hoan”.

Chúng ta thật bất ngờ trước ước mơ của ông. Đó là một ước mơ vì nhân loại. Ông không chỉ nói về cái khổ của cá nhân ông, mà thông qua đó, ông nói lên cái khổ của tất cả kẻ sĩ nghèo trong thiên hạ.

Bài thơ đã thể hiện rất rõ bản chất nhân đạo của nhà thơ Đỗ Phủ. Ông luôn nghĩ đến hạnh phúc của mọi người. Thông qua bài thơ, ta còn cảm nhận được lý tưởng cao cả của ông, đó là khao khát thay đổi chế độ, cải thiện xã hội, xóa bỏ hiện thực đen tối này. Những suy nghĩ của nhà thơ khiến chúng ta xúc động và bất ngờ.